

- ΑΡΘΡΑ

Μπάμπης Κούτρας
Συνένοχοι ή βλάκες*Όσοια να κέρδι.*

Δεν υπάρχει κανένας λόγος να κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας. Η βασική υποδοχή του Τζορτζ Σόρος από τον Ιωάννη Παπανδρέου και τον Γιώργο Παπακωνσταντίνου στο πρωθυπουργικό γραφείο στην Αθήνα και επίσης η «μυστική» συνάντηση του υπουργού Οικονομικών με τον Νουριέλ Ρουμπινί το προηγούμενο Σάββατοκύριακο στο ειδικό Τσερνόμπιλο μόνο ένα πράγμα μπορεί να σημαίνουν. Ερχεται η ελεγχόμενη πτώχευση και μάλιστα πιο γρήγορα από ό,τι την υπολογίζαμε (2012-2013). Όταν ο γκουρού των κερδοσκοπών (Σόρος) και ο θεωρητικός των αγορών (Ρουμπινί), ένθερμοι θιασώτες και οι δύο της αναδιάρθρωσης του ελληνικού χρέους, έχουν κατ' ιδίαν συναντήσεις με τον πρωθυπουργό και τον υπουργό Οικονομικών της χώρας, είναι βέβαιο πως δεν μίλησαν για τον... καιρό.

Μόλις τον περασμένο Ιανουάριο ο Σόρος από το Νταβός δήλωσε πως «η Ελλάδα στον κατάλληλο χρόνο, μάλλον νωρίτερα παρά αργότερα, θα χρειαστεί να αναδιρθώσει το χρέος της» και ο Ρουμπινί μερικές ημέρες νωρίτερα προέβλεπε πως «η Ελλάδα χρειάζεται η επιστροφή στη δραχμή ή ελεγχόμενη πτώχευση». Είναι επίσης γνωστό πως ο «μεγαλύτερος τοκογλύφος του κόσμου» έχει επενδύσει στα γνωστά CDS, δηλαδή στα ασφαλιστήρια κινδύνου των ελληνικών ομολόγων, που σημαίνει πως σε ένα ενδεχόμενο πτώχευσης ο Σόρος θα αυξήσει την αμύθητη περιουσία του κατά μερικά δισ. ευρώ. Αντίστοιχος είναι και ο ρόλος του Ρουμπινί, καλυμμένος πίσω από την πανεπιστημιακή ιδιότητα.

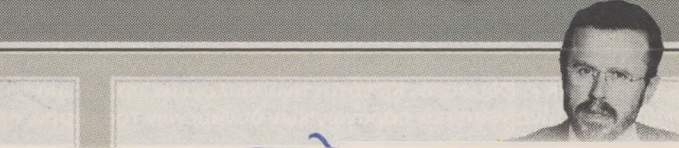
Την ίδια στιγμή υπάρχουν δεκάδες δημοσιεύματα της «Wall Street Journal» και άλλων έγκυρων ξένων ΜΜΕ πως και

οι δύο συμμετείχαν στην οργάνωση των κερδοσκοπικών επιθέσεων σε βάρος της Ελλάδας, με αποκορύφωμα την περίφημη συνάντηση στο Μανχάταν στις 8 Φεβρουαρίου του 2010. Είτε κάποιος πιστεύει στις θεωρίες συνωμοσίας είτε όχι, υπενθυμίζω τη συγκυρία: από τον Φεβρουάριο του 2010 ξεκίνησε και ο εκτροχιασμός των ελληνικών spreads, που παραμένουν ακόμη σε άπιστευτα ύψη, παρά το μνημόνιο.

Η διαχείριση της οικονομικής κρίσης από τον κ. Παπανδρέου και το οικονομικό του επιτελείο είχε εξαρχη αντιφατικά στοιχεία. Τώρα νομίζω πως βρίσκονται σε σύγχυση και σύντομα θα περάσουν τα όρια της νευρικής κρίσης. Πώς να εξηγήσουμε διαφορετικά την προσπάθεια της κυβέρνησης να πείσει την κοινή γνώμη, τους καταθέτες ή τις αγορές ότι δεν επίκειται αναδιάρθρωση όταν οργανώνονται επίσημες συναντήσεις με εκείνους που επιθυμούν, «προβλέπουν» και ταυτόχρονα επενδύουν στην αναδιάρθρωση; Επίσης δεν μπορεί από τη μία να καταγγέλλεις για κερδοσκοπία τις αγορές και από την άλλη να καλεις στο σπίτι σου τους κύριους εκφραστές της κερδοσκοπίας των αγορών.

Σε αυτό το περιβάλλον που δημιουργείται, με ευθύνη της κυβέρνησης, κανένας δεν μπορεί να λάβει σοβαρά υπόψη του τις διαβεβαιώσεις ότι «δεν πάμε σε αναδιάρθρωση, επειδή θα κάνει τεράστια ζημιά στην ελληνική οικονομία». Μην ξεχνάμε πως και τον Δεκέμβριο του 2009, όταν ο κ. Παπανδρέου επιχειρηματολόγησε κατά του ΔΝΤ, ετοίμαζε με τον κ. Ντομνίκ Στρον-Καν τον ζουρλομανδύα του μνημονίου.

Koutras_b@yahoo.gr

Πάνος Κολιοπάνος
Τα 'μαθες, Γιώργο;

Οι υβριστικές δηλώσεις που έκανε ο αντιπρόεδρος της τουρκικής κυβέρνησης Μπουλέντ Αριντς εναντίον των Ελλήνων - «σε λίγο θα ζητιανεύουν στους δρόμους»- επαναφέρει στην επικαιρότητα ένα κορυφαίο ζήτημα για τη χώρα μας. Η κρίση, εν τέλει, είναι οικονομική ή πολιτική; Όσο κι αν ο συγκεκριμένος Τούρκος πολιτικός είναι διαβόητος για τον φανατισμό του και την, πολλές φορές, κουλιγκάνικη συμπεριφορά του, δεν παύουν οι δηλώσεις του να αποτελούν ένα δείγμα του πως μας αξιολογεί μια κυβέρνηση με την οποία υποτίθεται ότι έχουμε φιλικές σχέσεις!

Η διεθνής εικόνα της Ελλάδας δεν είναι μιας χώρας που βρίσκεται μόνο σε βαθιά οικονομική κρίση, αλλά και ενός κράτους εντελώς διεφθαρμένου, που κυβερνάται από ανίκανους πολιτικούς χωρίς να γίνονται διακρίσεις στην κομματική τους προέλευση. Αλλά μήπως η εσωτερική κοινή γνώμη έχει διαφορετική άποψη; Τι καταγράφουν οι δημοσκοπήσεις; Αυτό που πιστεύει ο καθένας μας. Οτι η ελληνική πολιτική ζωή, όπως τη βιώσαμε στη Μεταπολίτευση, έχει φτάσει πλέον στο τέλος της.

Η άποψη που έχουμε γι' αυτούς που μας κυβερνούν αλλά και γι' αυτούς που τους αντιπολιτεύονται είναι συλλήβδην απαξιωτική. Και γιατί να μην είναι άλλωστε. Ποιοι φέρουν τη βασική ευθύνη για το χάλι όπου βρισκόμαστε σήμερα; Και ποιοι συνεχίζουν να συντηρούν το τέλμα; Πώς μπορείς να εξυγιάνεις την οικονομία όταν δεν μπορείς να εξυγιάνεις τη λειτουργία του κράτους;

Όταν οι νόμοι που ψηφίζεις έχουν πλήρη εφαρμογή στους «εύκολους» και μηδενική στους «δύσκολους»; Έχει άδικο ο

Νίκος Παπανδρέου όταν υποστηρίζει ότι οι υπουργοί πάσχουν από αναποτελεσματική νομολογία; Εδώ έναν νόμο για την απαγόρευση του καπνίσματος δεν μπορούν να εφαρμόσουν...

Πώς να σεβαστεί ο πολίτης το κράτος όταν το ίδιο δεν σέβεται τον εαυτό του; Πολύ καλά τα λέει ο αδελφός του πρωθυπουργού, όμως υπάρχουν αφτιά να τον ακούσουν; Η εθνική οικονομία δεν είναι βιβλίο εσόδων και εξόδων για να σβήνεις και να γράφεις.

Είναι η ζωντανή ιστορία ενός λαού. Όταν ακολουθείς κατά γράμμα όσα σου υποδεικνύουν οι λογιστές της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τότε δεν είσαι πολιτικός αλλά διαχειριστής μιας ετοιμόρροπης πολυκατοικίας. Όσο κι αν αυξάνεις τα κοινόχρηστα, αυτή στο τέλος θα καταρρεύσει.

Είναι προφανές, αγαπητέ Νίκο, ότι με πολιτικές πορδές δεν βάνονται δικροκα βγά. Αν οι κομματικές ηγεσίες αντιληφθούν επιτέλους ότι χρειάζονται πραγματικές ρήξεις και πως αυτές δεν μπορούν να υλοποιηθούν με άσχετους «κολλητούς», τότε ενδεχομένως υπάρχει ελπίδα. Αποτελεί ιστορικό αείωμα: οικονομία ίσον πολιτική. Οι απολίτικοι είναι καλοί για γκουρμέ συναντήσεις.

Όταν ακολουθείς κατά γράμμα όσα σου υποδεικνύουν οι λογιστές της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τότε δεν είσαι πολιτικός αλλά διαχειριστής μιας ετοιμόρροπης πολυκατοικίας. Όσο κι αν αυξάνεις τα κοινόχρηστα, αυτή στο τέλος θα καταρρεύσει

pkoliopoulos@yahoo.gr

Δημήτρης Παγαδάκης
Από τον σωρό

Στην τελευταία και καλύτερη ερμηνεία του ο Πίτερ Σέλερς πρωταγωνίστησε στη σάτιρα «Να είσαι εκεί, κύριε Τσανς». Υποδύονταν έναν μειωμένου πνευματικής αντίληψης κηπουρό, ο οποίος ξαφνικά θεωρήθηκε από όλους ιδιοφυΐα. Ήταν τόσο η αφελεία του ώστε κάθε δυσσεμνήνευτη ανοησία του εκτιμούνταν δημοσίως ως περισπούδαστη σοφία. Ο Mr Chance, με μυαλό σκέτο κουνουπίδι, είχε άθελά του ανακαλύψει τον τρόπο να κατακτά πειστικά το παγκόσμιο ακροατήριο. Η ταινία, κύκνειο άσμα του πθοποίου, κωμικοποιεί μετὰ ἄλλων τὴν ἀνθρώπινη ευπιστία απέναντι στη βλακεία. Αυτά στον κινηματογράφο. Στην πραγματική ζωή πιθανώς αρκεί το πολύ κρήμα για να χαρίσει στον κάτοχό του αντίστοιχη επιρροή. Για παράδειγμα, οι ξέχειλοι λογαριασμοί του Τζορτζ Σόρος δεν τον καθιστούν απλώς ευαίσθητο φιλάνθρωπο, ευεργέτη και πολιτικό ακτιβιστή. Του παρέχουν, ακόμα, μόνιμο διαβατήριο αξιοπιστίας

και σεβασμού των απόψεών του σε πανεπιστημιακό επίπεδο.

Όχι ότι ο άνθρωπος δεν είναι ευφυής. Κάθε άλλο. Όμως, ως προς τα κίνητρά του μάλλον προς μεσαιωνικό αλχημιστή φέρνει, με πινελιές από Σκρουτζ ΜακΝτακ. Εξάλλου, με πιθανότητες εναντίον του 470 εκατομμύρια προς ένα, κατάφερε να σπάσει όλα τα επενδυτικά ρεκόρ αποδόσεων σε μία 25ετία. Ξεφτιλίζοντας προς όφελός του θεωρίες, μοντέλα και στοιχεία. Στο μεσοδιάστημα «γονάτισε» την αγγλική λίρα, κατατρόπωσε το ρωσικό ρούβλι, εξαέρωσε το ταϊλανδέζικο μπαχ. Ειδικότητά του, να κερδοσκοπεί τόσο επί των εθνικών νομισμάτων όσο και στον τομέα του real estate. Τι κι αν τα σπεκουλαδορικά παιχνίδια του χαντακώνουν χώρες και οικονομίες; Αυτό

αποτελεί μια ανεπαίσθητη λεπτομέρεια στη σάγκα της παγκόσμιας απληστίας. Εξ ου και ο 82χρονος Ουγγροαμερικανός γκουρού δεν έχει ενοχές. Αντίθετα, την πέφτει σε όσους της αντιστέκονται. «Πάντα υπήρχε διαφορά, αλλά στο παρελθόν οι άνθρωποι ντρέπονταν και προσπαθούσαν να την κρύψουν. Τώρα που το κίνητρο του κέρδους έχει αναδειχτεί σε ηθική αξία, οι πολιτικοί σε ορισμένες χώρες αισθάνονται ντροπή αν δεν καταφέρουν να εκμεταλλευτούν τη θέση τους». Κάτι τέτοια διαπιστώνει, προφανώς από ίδια πείρα, στο βιβλίο του «Η κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού».

Ωστόσο, παρά τα όσα του καταρτίζουν, παραμένει ενδιαφέρουσα φιγούρα. Όχι τόσο λόγω του κύρους που του προσφέρει ο πλούτος, ούτε εξαιτίας των αμφίβολων προ-

βλέψεων και των δημοσιοποιημένων προεξοφλήσεών του. Ατού αυτού του γερόλυκου των αγορών είναι ότι συνεχίζει να μυρίζεται τις «αιμορραγίες» και να σπεύδει πρώτος στο θήραμα. Όπως σπεύδουν και οι υποψιασμένοι θιασώτες του να τον παρακολουθήσουν. Στη χρεοκοπημένη Αθήνα τον άκουσε το μισό περίπου ΑΕΠ της χώρας. Τον είδαν, ακόμα, ο υπουργός Οικονομικών και ο πρωθυπουργός. Το ζήτημα δεν είναι τι αποκόμισαν οι δεύτεροι αλλά τι οσμίζεται αυτός. Με το νόμισμα να παίζει δεν μπορεί. Μένει η κοψοχρονιά απόκτηση κομματιού από τον σωρό της δημόσιας περιουσίας. Και φυσικά το τιμολόγημα μερίδας από την προωθούμενη πράσινη ανάπτυξη. Όλα τυλιγμένα στις νεοφιλελεύθερες αμπελοσοφίες που πλασάρει ως νέος Mr Chance, που στα ελληνικά σημαίνει «Κύριος Ευκαιρία».

dpagadakis@mm.gr